

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2009. év május hó 13. napján tartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T E T:

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt az I. r. vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2008. év április hó 8. napján kihirdetett 8.B.248/2005/47. számú ítéletét a IV. r. és a VI. r. vádlottakkal szemben **m e g v á l t o z t a t j a**.

A IV. r. vádlottnak a tényállás IV/2. pontjában írt cselekményét a Btk. 282/C. § (2) bekezdésébe ütköző, de az (5) bekezdés a./ pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétségének

A VI. r. vádlottnak a tényállás VI/1. pontjában foglalt cselekményét a Btk. 282/C. § (1) bekezdésébe ütköző kábítószerrel visszaélés vétségének, a tényállás VI/2. pontjában írt cselekményét a Btk. 282/C. § (2) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a./ pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétségének **m i n ő s í t i**.

A IV. r. vádlott főbüntetését 6 (hat) hónapi fogházbüntetésre, a próbaidő tartamát 1 (egy) évre enyhíti.

A VI. r. vádlott főbüntetését 7 (hét) hónapi fogházbüntetésre enyhíti.

A VI. r. vádlottal szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróság Fk.30.851/1997/7. számú ítéletével kiszabott 2 (kettő) évi börtönbüntetés végrehajtásának elrendelését mellőzi.

A IV. r. vádlottól lefoglalt 161.000,- (százhatvanegyezer) forint és a VI. r. vádlottól lefoglalt 121.000,- (százhuszonegyezer) forint tekintetében az elsőfokú ítélet rendelkezését akként változtatja meg, hogy ezeket az összegeket a lefoglalás megszüntetése mellett a vádlottak részére kiadni rendeli azzal, hogy azokat a bűnügyi költség biztosítására visszatartja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a IV. r., a VI. r. és a VII. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 17.400,- (tizenhétezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget a VII. r. vádlott köteles megfizetni az államnak.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Bíróság a 2008. év április hónap 8. napján kelt 8.B.248/2005/47. számú ítéletével - mely az I. r., a II. r., a III. r. és az V. r. vádlottak vonatkozásában fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett - a IV. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés vétsége [Btk. 282/C.§ (2) és (3) bekezdés II. fordulat, (5) bekezdés b) pontja], valamint kábítószerrel visszaélés vétsége [Btk.282/C.§ (1) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 1 év 6 hónapi, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre ítélte.

A VI. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette [Btk. 282/C.§ (2) és (3) bekezdés II. fordulata], valamint kábítószerrel visszaélés vétsége [Btk.282/C.§ (1) és (5) bekezdés a) pontja] miatt halmazati büntetésül 1 év börtönbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte elrendelve egy korábbi próbaidőre felfüggesztett 2 év börtönbüntetés végrehajtását.

A távollévő a VII. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette [Btk. 282/A.§ (1) és (3) bekezdés] miatt 4 év fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról; a lefoglalt bűnjelekről és pénzösszegekről; valamint a bűnügyi költség viselése tárgyában.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette; ellene a IV. r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodlagosan enyhítésért és a vagyonek kobzás mellőzése végett; a VI. r. vádlott és védője a jogorvoslat indokának megjelölése nélkül; míg a távollévő a VII. r. vádlott védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.323/2004/15. számú átiratában utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A mérlegeléssel megállapított ítéleti tényállás nagyrészt megalapozott; mégis a minősítésre is kihatóan iratellenesen tartalmazza, hogy a IV. r. vádlottnál lelki jellegű kábítószer-függőség alakult ki, a VI. r. vádlott pedig rendszeres kábítószer fogyasztó, a függőség jegyei már kialakultak nála, s mindkettejük kábítószer-függőséget gyógyító kezelése szükséges. A nyomozás során beszerzett szakvélemények - figyelemmel az Egészségügyi Minisztérium 2008. december 31. napjáig érvényben volt módszertani levelében foglaltakra - kábítószer-függőséget az esetükben nem igazolnak, ezért a IV. r. vádlott cselekményei helyesen kábítószerrel visszaélés vétségeként [Btk. 282/A.§ (1) és (6) bekezdés a) pontja], valamint kábítószerrel visszaélés büntetteként [Btk.282.§ (1) bekezdés]; míg a VI. r. vádlottat cselekményei kábítószerrel visszaélés büntetteként [Btk. 282/A.§ (1) bekezdés], valamint kábítószerrel visszaélés vétségeként [Btk.282.§ (1) és (5) bekezdés a) pontja] értékelendők. Az eltérő minősítésre figyelemmel a büntetések inkább méltányosak, mint eltúlzottak; enyhítésük nem indokolt.

Utalt még arra, hogy a VI. r. vádlottnak a büntetett előélethez fűződő hátrányok alóli mentesítésére nincs adat, a IV. r. vádlottal szemben pedig nem került sor vagyonekbevétele alkalmazására.

Összességében a tényállás pontosítása és a minősítés megváltoztatása mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta a fellebbezéssel érintett vádlottak esetében.

A VI. r. vádlottnak a másodfokú eljárásban meghatalmazott új védője a fellebbezést írásban indokolta. Kifejtette, hogy védence - szakértői véleménnyel is alátámasztottan - 1994. óta rendszeres kábítószer-fogyasztó, állandó vevője volt a I. r. vádlottnak, így természetes, hogy nevezett őt és körülményeit ismerte. Önkényesnek tartotta a kábítószer mennyiségének megosztását fogyasztói, illetve kereskedői típusú elkövetési magatartás szerint; utóbbira kellő bizonyíték nem volt, nem értékelhetők ilyenként a VI. r. vádlott lakásán lefoglalt mérleg és zacskók. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a VI. r. vádlott felmentését indítványozta a Btk. 282/C.§ (2) és (3) bekezdés II. fordulata szerinti cselekmény vádja alól.

A másodfokú bíróság tárgyalásán a IV. r. vádlott védője utalt arra, hogy védence a kábítószer fogyasztását az eljárás során végig elismerte, ugyanakkor a kereskedés tényét tagadta, mely utóbbira az I. r. vádlott egyébként is megváltoztatott terhelő vallomása mellett semmi bizonyíték nem állt rendelkezésre. Nem kerültek lefoglalásra tárgyi eszközök, a híváslisták sem igazolják a kereskedői tevékenység tényét és nem került felderítésre olyan személy, aki a IV. r. vádlottól vásárolt volna kábítószerrel. A IV. r. vádlott terhére megállapított mennyiség sem akkora, amely kereskedésre utalna.

Összességében a kereskedői magatartás vonatkozásában a IV. r. vádlott felmentését, egyebekben a büntetés enyhítését kérte.

A VI. r. vádlott védője az írásban általa előterjesztetteket fenntartotta. Az előzetes letartóztatásban lévő az I. r. vádlott magát mentve vallott a társak ellen, amit utóbb vissza is vont. A VI. r. vádlott vonatkozásában feltárt mennyiség nem indokolja annak megosztását fogyasztói és kereskedői szempontok szerint, konkrét kereskedői tevékenység egyébként sem került felderítésre. A IV. r. vádlott tudta, hogy felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt áll, már ez okból sem vállalta volna a kereskedéssel járó kockázatot. A jelen ügyben előzetes letartóztatásban töltött idő kellő visszatartó erővel szolgált. A VI. r. vádlott megváltozott, dolgozik, rendszeresen jár addiktológiai ambulanciára.

Összességében indítványozta a kereskedéssel való elkövetés megállapításának mellőzését.

A VI. r. vádlott csatlakozva a védőjéhez kritikával illette korábbi életvitelét és beszámolt a megváltozott személyi körülményeiről.

A VII. r. vádlott védője szerint annyi igazolt csupán, hogy védencének volt kapcsolata a kábítószerrel; a mennyiség és a kereskedői tevékenység azonban nem igazolt. A távollévő terhelt elleni eljárásban kétségtelenül lesz majd helye perújításnak,

ám életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény miatt folyó ügyben ennyi és ilyen súlyú bizonyíték alapján bűnösséget megállapítani nem volna helyes. Elsősorban az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a VII. r. vádlott felmentését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta. Utalt arra, hogy az elhúzódtott eljárásban az elsőfokú bíróság azokra a bizonyítékokra alapozott, amelyek több oldalról is megerősítésre kerültek; döntését több vádlott tudomásul is vette. Megismételte az érintett vádlottak függőségével kapcsolatos aggályokat és kiemelte, hogy helyesen történt a fogyasztói és a kereskedői mennyiség szétválasztása. Végül jelezte, hogy az elsőfokú tárgyaláson kihirdetett, majd utóbb indokolással írásba foglalt ítélet eltérő rendelkezést tartalmaz a vádlottaktól lefoglalt pénzüsszegek vonatkozásában; a rendelkezések összhangba hozása szükséges.

A IV. r. vádlott utolsó szó jogán a korábban már előadottakat ismételte meg azzal, hogy már tiszta a lelkiismerete, új életet szeretne kezdeni.

Az egyes vádlotti, védői fellebbezések az alábbiak szerint alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a perorvoslatokkal támadott körben, a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. A szükséges és lehetséges körben vizsgálódott; minden, az ügy eldöntése szempontjából jelentőséggel bíró adatot, tényrt feltárt és a logika szabályainak megfelelően értékelt; számot adva arról, hogy az I. r. vádlottnak miért a nyomozás során tett és többször fenntartott beismerésére alapozott, szemben e vádlott nem túl meggyőző tárgyalási vallomás-változtatásával és a vádlott-társak tagadásával.

Némi pontosítást, kiegészítést mégis tenni kell.

- Az elsőfokú ítéleti tényállás vádra vonatkozó részét kiegészítendő azzal, hogy a Fővárosi Főügyészség Fk.19.186/2003/86. számon 2007. év szeptember hónap 25. napján indítványozta: a bíróság a VII. r. vádlottal szemben a távollétében tartsa meg a tárgyalást.
- A Btk. 100.§ (3) bekezdésében foglaltak alapján téves annak rögzítése, hogy a IV. r. és a VI. vádlott mentesült a büntetett előélethez fűződő hátrányok alól, ennek megállapítását a másodfokú bíróság mellőzi.
- A VI. r. vádlott egy Kft-ben áll alkalmazásban, havi jövedelme 140.000-150.000.-Ft, jelenleg is addiktológiai kezelésben részesül [a másodfokú tárgyaláson a VI. r. vádlott által előadottak alapján].

A történeti tényállást tekintve előre kell bocsátani, hogy mindazokban az esetekben, amikor az ügy tárgyát nem csupán ténylegesen lefoglalt, s ebből következően

szakértői módszerekkel vizsgálható; hanem egyéb bizonyítékokon, így elsősorban terhelti- és tanúvallomások adatain alapulóan olyan kábítószer is képezi, mely rövidebb-hosszabb idő alatt már elfogyasztásra, értékesítésre került, s mely utóbbinak így a pontos mennyisége, fajtája, hatóanyag-tartalma nem ismert - és szakértő által már nem is vizsgálható, értékelhető -, úgy az adott terhelti magatartással összességében érintett kábítószer jellemzői csupán becsléssel határozhatóak meg.

Ez a becslési folyamat a bírói mérlegelés részét képezi; az azzal kapcsolatos elemzéseket, számításokat így az érdemi határozatban a bizonyítékok értékelése körében kell szerepeltetni, és a történeti tényállásban csak a becslés végeredményét kell megfogalmazni.

A jelen ügyben az elsőfokú bíróság nem így járt el; az egyes tényállási pontokban magát a becslési folyamatot, annak számszerű adatait írta le. Ezek a - kétségtelenül az iratokban foglalt adatokon nyugvó - megállapítások helyénvalóak, ám azokat nem itt, hanem az ítéletnek a bizonyítékok értékelésével foglalkozó indokolási részében kell elhelyezni.

A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú ítélet történeti tényállása IV/1.-IV/2.; VI/1.-VI/2.; valamint VII. pontjában rögzítetteket a mérlegelés mikéntjéről számot adó részbe (elsőfokú ítélet 22.-27. oldala) emeli át, egyben a történeti tényállás - fellebbezéssel érintett - pontjaiban az alábbiakat rögzíti:

- A tényállás IV/1. pontjában a IV. r. vádlott által 5 éven keresztül fogyasztási céllal megszerzett marihuána és MDMA hatóanyag tartalmú extasy tabletták pontos mennyisége, bruttó súlya nem állapítható meg. Ezen kábítószer hatóanyag-tartalma csak becsléssel állapítható meg akként, ahogy azt az elsőfokú ítélet a 18. oldal 3. bekezdésében - a százalékos értéket ide nem értve - tartalmazza is.
- A tényállás IV/2. pontjában a IV. r. vádlott által 2003. év januárjától 2003. év március hó 5. napjáig értékesített marihuána bruttó súlya, hatóanyag-tartalma és az értékesítési alkalmak száma csak becsléssel állapítható meg akként, hogy a hatóanyag-tartalom a csekély mennyiség felső határát nem érte el.
- Az ítéleti tényállásból kirekeszti a IV/1. és IV/2. pontokban megállapított százalékos értékeket, míg az elsőfokú ítéleti tényállásból az indokolásba emeli át a IV/1. és IV/2. pontokban szereplő értékesítési alkalmakat, bruttó súlyokat, hatóanyag-tartalmakat; mint amelyeket a IV. r. vádlott beismerő vallomása, illetve az I. r. vádlott terheltő vallomása tartalmaz és a becslés alapjául szolgálnak.
- Az elsőfokú ítéleti tényállás VI/1. pontját akként pontosítja, hogy a VI. r. vádlott az általa 2002. év október hónaptól vásárolt kábítószerből fogyasztott.
- A tényállás VI/2. pontjában a VI. r. vádlottól lefoglalt hasisgyanta és marihuána összes hatóanyag-tartalma 0,6 THC volt, amely a csekély mennyiség felső határát nem érte el, annak 60 %-a [nyomozati iratok 209. lapszáma alatt található szakvélemény alapján]. A VI. r. vádlott ezt a tényállás

VI/2. pontjában lefoglalt hasis gyantát és marihuánát fogyasztási célra szánta, melynek, valamint e vádlott által a VI/1. pont szerint fogyasztási céllal megszerzett, illetőleg fogyasztásra szánt kábítószernek az együttes hatóanyagtartalma becsléssel akként állapítható meg, hogy ez a csekély mennyiség felső határát meghaladta, de a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el.

- Az elsőfokú ítéleti tényállás VI/2. pontjában a VI. r. vádlott terhére megállapított értékesített marihuána és MDMA tartalmú extasy tabletták esetében az értékesítési alkalmak száma, a marihuána bruttó súlya, az extasy tabletták száma nem állapítható meg. Az értékesített kábítószernek hatóanyagtartalma csak becsléssel állapítható meg akként, hogy az összes hatóanyag tartalom a csekély mennyiség felső határát nem érte el.
- A tényállás VII. pontját a VII. r. vádlott tekintetében akként pontosítja, hogy a VII. r. vádlott által az I. r. vádlottnak értékesített marihuána, kokain és MDMA hatóanyag tartalmú extasy súlya, az értékesítési alkalmak száma pontosan nem állapítható meg. Az értékesített és le nem foglalt kábítószernek összes hatóanyagtartalma becsléssel állapítható meg akként, hogy a jelentős mennyiség alsó határát többszörösen meghaladta. Az ennél a tényállási pontnál szereplő mennyiségeket, az értékesítési alkalmak számát is az indoklásba emeli át, mint amelyek az előbbi becslés megállapításának alapjául szolgálnak.

A fenti kiegészítésekkel, pontosításokkal az elsőfokú bíróság által megállapítottak már mindenben helyesek, teljesek és a felülbírálat alapjául szolgáltak a másodfokú eljárásban annál is inkább, mivel a másodfokú bíróság nem találta alaposnak a tényállás egyes megállapításával kapcsolatos vádhatósági, valamint vádlotti és védői ellenvetéseket.

A másodfokú bíróság abban a kérdésben, hogy a IV. r. és a VI. r. vádlott kábítószerfüggő személynek tekintendők-e avagy sem, az elsőfokú bíróság álláspontját osztotta szemben a Fellebbviteli Főügyészség által kifejtettekkel.

A kábítószerfüggőség fennállta szakkérdés, erre vonatkozóan mindkét vádlottat érintően állt rendelkezésre szakértői vélemény már az elsőfokú eljárásban, az azokban foglaltakat akkor a vádhatóság nem is vitatta. A függőség tekintetében újabb tényekre, körülményekre a másodfokon eljáró ügyészség sem hivatkozott, további bizonyítást ezzel összefüggésben nem indítványozott; az átiratban jelzett módszertani levél pedig már nincs hatályban.

Nincs tehát ok - és a Be. 4.§ (2) bekezdésére figyelemmel lehetőség sem - megkérdőjelezni az elsőfokú bíróságnak a IV. r. és VI. r. vádlottak kábítószerfüggőségével kapcsolatos álláspontját, amely a szakértői vélemények okszerű mérlegelésén alapult.

Nem osztotta ugyanakkor a másodfokú bíróság azokat a vádlotti és védői hivatkozásokat, hogy a IV. r. és a VI. r. vádlottak kizárólag fogyasztói voltak a

kábítószernek, továbbértékesítői pedig nem. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság az egyes bizonyítékok - vádlott-társi vallomás; híváslisták adata; házkutatásról, lefoglalásról készült iratok - pontos és irathű megjelölésével adott számot e védekezés elfogadhatatlanságáról.

Arra azonban nincs a vádlott védekezését büntetőjogi bizonyossággal cáfoló adat, hogy a VI. r. vádlott az ítéleti tényállás VI/2. pontjában nevesített és tőle ténylegesen le is foglalt kábítószer ne saját fogyasztása, hanem annak továbbértékesítése céljából szerezte meg. Ezért ezt a mennyiséget a VI/1. pontban kell számbavenni, amely a minősítésre is kihatóan kettős következménnyel jár.

Egyrészt e vádlott által a VI/1. pont szerint fogyasztási céllal megszerzett, illetőleg a VI/2. pontból ide átemelt - lefoglalt és ugyancsak fogyasztásra szánt - kábítószernek az együttes becsült hatóanyagtartalma immár a csekély mennyiség felső határát meghaladja, de a jelentős mennyiség alsó határát nem éri el.

Ugyanakkor a VI/2. pontban eredetileg írt kábítószer-mennyiség ezáltal lecsökken ; a VI. r. vádlott által értékesített - értelemszerűen le nem foglalt - kábítószer becsléssel megállapított hatóanyagtartalma a csekély mennyiség felső határát ugyancsak nem éri el.

Adós maradt végül az elsőfokú bíróság annak kifejtésével, hogy mely konkrét tények, körülmények alapján minősíthető e két vádlott értékesítői tevékenysége üzletszerűen elkövetettnek - sem a tényállás, sem a bizonyítékok értékelése kapcsán erre vonatkozóan semmi sem olvasható, csak a jogszabályi felhívás kapcsán történik erre utalás -; s illet a másodfokú bíróság sem észlelt. Az elkövetési időszak tartama mellett a becsléssel aggálymentesen megállapítható mennyiségek nem engednek olyan következtetést a IV. és VI. r. vádlott esetében, hogy e tevékenységük révén bármely haszonra szert tettek, egyáltalán rendszeres haszonszerzésre törekedtek volna, avagy az életvitelüket ez a tevékenység befolyásolta volna.

Összességében tehát az ítéleti tényállás a fellebbezéssel érintett körben megalapozott, abból a vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű.

A fentebb már írtak szerint a másodfokú bíróság által tett megállapításokból következően a cselekmények minősítése némileg megváltozik.

A IV. r. vádlott tényállás IV/1. pontja szerinti - fogyasztással megvalósult - cselekményének minősítése helyes.

A IV/2. pontban írt értékesítői magatartás - az üzletszerűség, mint minősítő körülmény hiányában - a Btk. 282/C. § (2) bekezdésébe ütköző, és az (5) bekezdés a./ pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétségeként értékelendő.

A VI. r. vádlott VI/2. alatti cselekménye ugyancsak nem üzletszerűen megvalósított, a lefoglalt és az elsőfokú ítéletben a tényállás e pontjában szerepeltetett mennyiség átkerül a VI/1. pontba.

Ebből következően a VI. r. vádlottnak a tényállás VI/1. pontjában foglalt cselekménye a Btk. 282/C. § (1) bekezdésébe ütköző kábítószerrel visszaélés vétségeként, míg a tényállás VI/2. pontjában írt cselekménye a Btk. 282/C. § (2) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a./ pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétségeként értékelendő.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket feltárta és megfelelően értékelte is. A IV. r. és a VI. r. vádlottak javára szól, hogy cselekményeik részben enyhébben minősülnek, az eljárás további elhúzódása, valamint VI. r. vádlott személyi körülményeiben meg nem cáfoltan bekövetkezett kedvező változás.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság e két vádlott büntetését arányosan mérsékelte, a szabadságvesztés végrehajtási fokozata - a vétségi cselekményekre figyelemmel - a VI. r. vádlott esetében is fogház a Btk. 44. §-a alapján.

A VII. r. vádlott terhére az ítéleti tényállásban megállapítottak, e vádlott cselekményének minősítése, az elsőfokú bíróság által kiszabott joghátrány neme és mértéke megfelelő.

A VII. r. vádlott vonatkozásában az időmúlás nagyobb nyomatékkal azért sem értékelhető, mivel az elsőfokú ítéletben is helyesen hivatkozott külföldi - Magyarországon is elismert - elítélés alapja egy 2005. április 6. napján megvalósított bűncselekmény, melynek tárgya marihuánának Németországból Magyarországra történő szállítása volt.

A VII. r. vádlott életvezetésében így bárminemű kedvező változás korántsem érhető tetten, büntetésének mérséklésére okot a másodfokú bíróság nem talált.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor ítéletének meghozatala során a VI. r. vádlott korábbi felfüggesztett szabadságvesztésének végrehajtását elrendelte.

Időközben azonban a Btk. 67. § (1) bekezdés d) pontja és a Btk. 68. § (1) bekezdése alapján e büntetés végrehajthatósága elévült, tekintve hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 14.Fk.30.851/1997/7. számú ítélete 2000. szeptember 25. napján emelkedett jogerőre, s így a 3 éves próbaidő leteltétől számított 5 év már eltelt. Emiatt mellőzendő volt a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának az elrendelése.

A nyomozás során a vádlottaktól különböző összegek kerültek lefoglalásra; melyeket a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala letétként kezel.

Ezen összegek vonatkozásában az elsőfokú bíróság tárgyalásán kihirdetésre került ítélet, illetve az indokolással is ellátott ítélet-kiadmányok eltérő rendelkezést tartalmaznak. Előbbi azok elkobzását, utóbbi a rendelkező részében a lefoglalás megszüntetése és visszatartásuk mellett a vádlottnak történő kiadását írja elő, az indokolásban [29. oldal hatodik bekezdés] azonban az elkobzás jogi alapjáról ad igen szűkszavúan számot.

Az összegek nagysága, lefoglalásuk körülményei, a továbbértékesítésben érintett kábítószer - csupán becsléssel megállapított - mennyisége és az üzletszerűség megállapításának mellőzésére vezető fentebb már hivatkozott okok alapján nem

vonható olyan következtetés, hogy a kérdéses pénz a vádlottak cselekményével volna összefüggésbe hozható.

Azok elkobzásának ezért nincs helye, a másodfokú bíróság az eltérő rendelkezések közül irányadó, tárgyaláson kihirdetett érdemi döntést megváltoztatta; a fellebbezéssel érintett vádlottak esetében a lefoglalás megszüntetése és egyidejű visszatartás mellett a lefoglalt pénz kiadásáról döntött a Be. 155.§ (1) és (5) bekezdése, valamint a Be. 157.§ (1) bekezdése alapján.

A VI. r. vádlottól a házkutatás során a nyomozati iratok 889. és 1657. oldalának egyező adata alapján helyesen 121.000.-Ft került lefoglalásra; egyebek mellett ezt az összeget kezeli a Letéti Csoport a bírósági iratok 13. és 33. sorszámán elfekvő átiratok szerint. A pontosítást ezek alapján a másodfokú bíróság megtette.

A Fővárosi Bíróság 8.B.248/2005/47. számú ítéletének a IV. r. és a VI. r. vádlottakat érintő fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 372.§ (1) bekezdésén, míg annak egyebekben az e vádlottakat, valamint a VII. r. vádlottat érintő helybenhagyása a Be. 371.§ (1) bekezdésén alapul.

A bünygyi költségről való rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdése szerint történt.

Budapest, 2009. év május hó 13. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Székely Ákos s.k.
előadó bíró

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 8.B.248/2005/47. számú ítélete a IV. r. és a VI. r. vádlottak vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.192/2008/18. számú ítéletében foglalt változtatásokkal; míg a VII. r. vádlottat érintően helybenhagyás folytán 2009. év május hónap 13. napján jogerős és a IV. r. vádlott szabadságvesztése kivételével végrehajtható.

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelűl:
tisztviselő